

Det var soldater fra de specialtrænede amerikanske elitestyrker, The Navy Seals, der blev indsat for at befri amerikanske Jessica Buchanan og danske Poul Hagen Thisted. Dette billede viser en elitesoldat under træningen.

Foto: AP



»Vi er de amerikanske styrker, som er kommet for at hente dig hjem.«

En amerikansk elitesoldat til Poul Hagen Thisted, da han blev befriet

ØJVIND KYRØ

indblik@jp.dk

Det var en aften som alle de andre i ørkenen.
»Sleep!« havde vagten beordret ved 18.30-tiden, da solen var gået sin vej og havde efterladt det stenede landskab i mørke.

Den 60-årige Poul Hagen Thisted havde sammen med Jessica Buchanan været gidsel i 92 dage, konstant overvåget af et dusin svært bevæbnede mænd.

De to havde talt om, at de sikkert ville blive vækket få timer senere, beordret ind i bilerne og flyttet til en ny lejr, for i denne havde de nu opholdt sig i seks dage.

Poul Hagen Thisted havde lagt sig på sin flettede plasticmåtte og set op i stjernehimlen efter satellitter. I de sidste fem dage havde han under Venus set et eller andet, der blinkede som en blitz uden at bevæge sig. Tingesten var der igen og udsendte sine regelmæssige glimt. Det undrede han sig over, indtil han trak tæppet op over hovedet og faldt i søvn.

En skudsalve vækkede ham. Han så lige ind i en mundingsild få meter væk og tænkte, at nu var han ramt. Men han mærkede intet.

»Åh, nej! Det må være al-Shabaab, som er kommet for at erobre lejren og tage os – og så vil det hele begynde forfra,« for det gennem hans hoved.

Geværilden blev besvaret af den kidnapper, som havde ligget et par meter ved siden af ham. Vagten havde rejst sig og skudt med sin AK-47, men nu faldt han sammen med en svag klynken. Han var blevet ramt.

Poul Hagen Thisted blev liggende, men rakte ud efter sine bukser og sko. Uden sko – ingen flugt. Der var torne overalt. Mens skyderiet fortsatte omkring ham, fik han liggende baksset bukser og sko på. Han ville rejse sig og finde Jessica Buchanan, så de kunne flygte i forvirringen.

Tæt på et mirakel

Men han blev grebet bagfra og holdt for munden.

»Er du Poul,« spurgte en stemme på engelsk. Poul Hagen Thisted hverken nikkede eller rystede på hovedet. Han var overbevist om, at det var al-Shabaab, og dem ville han ikke værdige et ord.

»Vi er de amerikanske styrker, som er kommet for at hente dig hjem,« lød det i hans øre.

Poul Hagen Thisted mærkede en dyb lettelse.

»Jeg er i gode hænder,« tænkte han.

Ildkampen stilnede af. En anden soldat med hjelm med nattesyn nærmede sig:

»Er du okay?«

Poul Hagen Thisted nikkede og besvarede soldatens spørgsmål om, hvor mange kidnappere de var omgivet af.

»Ti,« sagde han – fejlagtigt. Han havde glemt, at en af dem var taget hjem på vagtskifte.

Han blev ført hen til en lysning og fik i mørket øje på Jessica Buchanan. Det var en lettelse at se hende. Hun var også uskadt.

Fornemmelsen af uvirkelighed blev ikke mindre, da soldaten spurgte:

»Vil du have en Granola?«

Poul Thisted pillede papiret af müsli-baren, som soldaten fiskede op af en af sine



mange lommer. Fra andre fandt han beskyttelsesbriller og ørepropper frem og rakte dem til Poul Hagen Thisted og Jessica Buchanan. De så forundret på ham.

»Om et kvarter kommer der en helikopter,« lød forklaringen. En helikopter piskede sand op i en ørken og larmede.

Soldaten pegede op på himlen:

»USA's præsident Barack Obama sidder lige nu i Situationsrummet i Det Hvide Hus og betragter os.«

Igen blev de spurgt om, hvor mange vagter der var. De remsede navnene op og nåede op på ni. Det stemte med antallet af lig, der lå rundt om i stilheden.

De døde havde bevogtet dem i tre måneder.

»En skam at ingen af de værste, lederne, var her i lejren i nat,« tænkte Poul Hagen Thisted.

En lille helikopter landede, og de to kom om bord og blev fløjet væk. Soldaterne, deres befriere, så de aldrig mere.

Mens to paramedicinere i militæruniformer målte deres puls og blodtryk, spekulerede Poul Hagen Thisted under flyveturen på, hvordan det kunne være gået til, at de var blevet befriet. Hvordan havde soldaterne kunnet vide, hvor Jessica og han lå? Han havde tilmed haft sit hoved dækket med et tæppe. Deres gidseltagere, som havde ligget lige ved siden af dem, var alle blevet skudt, mens Jessica og han selv nu var fri. Det var tæt på at være et mirakel.

Ingen tegn på trusler

Det hele var begyndt en tirsdag sidst i oktober året før i den somaliske storby Galkayo, der består af en nordlig og en sydlig del.

Poul Hagen Thisted underviste i Galkayo, da han sammen med Jessica Buchanan blev kidnappet af somaliske pirater. Foto: Privat

Poul Hagen Thisted boede i den nordlige. To dage forinden var den 32-årige Jessica Buchanan ankommet for at undervise hans stab i konflikthåndtering og sikker omgang med våben og landminer.

Kurset skulle foregå i den sydlige del af byen, og de måtte derfor krydse "Den grønne linje", som skar sig gennem Galkayo. Som sædvanlig havde Poul Hagen Thisted om morgenen forhørt sig hos tre kilder, der beskæftigede sig med sikkerhed: FN's kontor, et NGO-kontor samt en uafhængig organisation. Alle gav grønt lys.

Der burde ikke være fare på færde.

Poul Hagen Thisted var vant til at beskytte sig. Døgnet rundt havde han 12 bevæbnede vagter om sig.

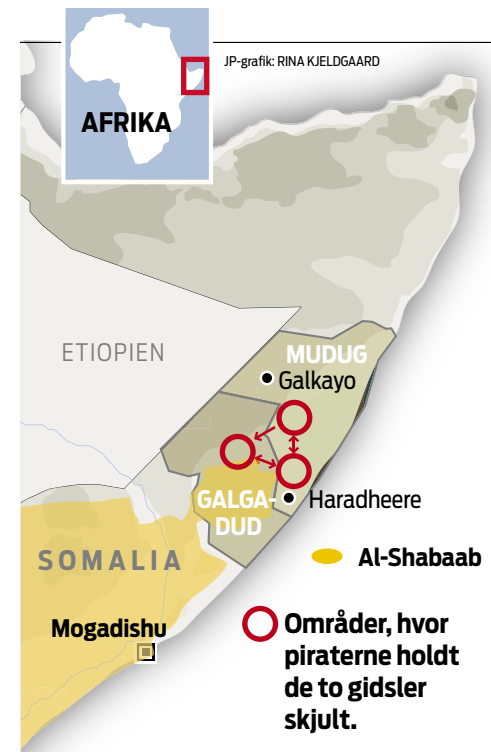
De fleste mænd i byen bar våben. På grund af kampe var det ofte svært for personalet at komme på arbejde og undervise i de 12 lokalsamfund med sammenlagt 100.000 mennesker, som Danish Demining Group betjente.

Men bortset fra kampene ved "Den grønne linje" havde hverken han selv eller hans medarbejdere modtaget trusler eller advarsler. Tværtimod følte Poul Hagen Thisted, at de var vellidte, for projekterne blev mødt med taknemlighed af folk uden for byen, som troede, at de var blevet glemt af omverdenen. Meget få hjælpeorganisationer arbejder i området.

Fornemt forberedt

Den tirsdag morgen stod konvojen klar til at fragte Jessica Buchanan, Poul Hagen Thisted og tre fra den lokale stab til "Den grønne linje".

Der var ingen tøven at mærke hos Thi-



GIDSELTAGNINGEN

Poul Hagen Thisted sad som gidsel hos somaliske pirater i 92 døgn.

25. oktober 2011

Poul Hagen Thisted og amerikanske Jessica Buchanan, der begge arbejder for Danish Demining Group under Dansk Flygtningehjælp, bliver kidnappet. Kidnapningen sker i byen Galkayo.

30. oktober 2011

Dansk Flygtningehjælp oplyser, at der er livstegn fra det danske gidsel, der efter omstændighederne har det godt.

1. november 2011

Det oplyses, at piraterne har flyttet de to gidsler til et område i Mudug-regionen, kontrolleret af organisationen al-Shabaab.

3. november 2011

Piraterne forlanger mellem 50 og 65 mio. kr. for at frigive gidslerne. Præsidenten for regionen Galmudug i Somalia lover at bruge alle tænkelige midler for at få gidslerne befriet.

13. december 2011

Der demonstreres i den somaliske by Adado for at få de to nødhjælpsarbejdere løsladt.



25. januar 2012

De to gidsler bliver befriet af amerikanske elitesoldater ca. kl. 2.30 i en natlig helikopteraktion. Gidslerne ni vagter bliver dræbt.

BLÅ BOG

Poul Hagen Thisted

60 år, uddannet lærer.
Har undervist elever med anden etnisk baggrund og været rådgiver for Aarhus Kommune, når det gjaldt det vanskelige kulturmøde.

Kom til Afrika for første gang i 1998 som led i et kulturudvekslingsprojekt for Red Barnet.

Flyttede i 2001 til det vestlige Kenya med sin hustru og deres 12-årige datter for at arbejde for Mellemløst Samvirke. Der var han med til at starte en uafhængig organisation for barfodsadvokater, der giver gratis juridisk hjælp.

I 2009 fik han job i Dansk Flygtningehjælp og flyttede til Somaliland, hvor han blev leder af et program med fokus på konfliktløsning i samarbejde med traditionelle og religiøse ledere.

I 2010 skiftede Poul Thisted til Dansk Flygtningehjælps minerydningsafdeling Danish Deming Group, hvor han blev koordinator for et konfliktløsnings- og sikkerhedsprogram i Puntland og den selvstyrende region Galmudug State.

Han flyttede i december 2010 til storbyen Galkayo, som er delt mellem de to regioner.

Et år senere, den 25. oktober 2011, blev Poul Thisted kidnappet.





Poul Hagen Thisted arbejder stadig som hjælpearbejder, selv om kidnapningen var hård og brutal.
Foto: Klaus Holsting

»At spille kryds-og-bolle med sig selv er ikke sjovt, fandt jeg hurtigt ud af.«

Poul Hagen Thisted om det trivielle liv i fangenskab

Fortsat ► Men med en løseligt opbygget gruppe vidste Thisted, at det ville komme til at tage tid.

Rendyrket ondskab

Hver gang de blev vækket for at køre videre, frygtede Poul Hagen Thisted, at de skulle fragtes sydover mod Mogadishu, hvor al-Shabaab har magten. Nogle gange var de blot en snes kilometer fra terrorgruppens domæne, og Thisted blev truet med, at han ville blive overdraget til al-Shabaab, hvis han forsøgte at flygte.

Thisted overvejede ikke for alvor at flygte. Det var urealistisk. Det ville være svært at finde vej, og det ville være endnu sværere at finde folk, der ville turde gemme dem.

»Vist drømte jeg da om flugt,« husker Poul Hagen Thisted.

»Jeg bestræbte mig for at falde i søvn i godt humør, og en del gange fantaserede jeg om, at der ville komme en action-helt som Agent 007 ned fra himlen og fikse det hele. Men jeg anså det aldrig for en realistisk mulighed.«

Der skulle helt sikkert lange forhandlinger til for at få kidnapperne til at erkende, at deres bytte var værdiløst. De fleste anede ikke, hvad en NGO – en privat hjælpeorganisation – var for en størrelse. For dem var hvide mennesker i store biler med livvagter lig med en pengesæk. Kidnapperne omtalte sig selv som en militis. De blev anført af en konstant kat-gumlende kommandant, der også var på mandrake – kunstig kokain. I et

klart øjeblik betroede han Thisted, at de i fire måneder havde fulgt hans færden og set ham i en tv-udsendelse sammen med fine folk. Allerede to gange tidligere havde de forsøgt at kidnappe ham.

»Det er sjældent at møde mennesker, der fremstår som rendyrket ondskab. Men kommandanten var en af slagsen. Han elskede at terrorisere os såvel psykisk som fysisk. Han kunne blive afsindigt hidsig, og ved et par lejligheder slog han mig hårdt med en kæp. En skræmmende person at stå over for – stor og stærk, som han også var.«

Men også ondskab kan få en ende.

»Et par dage efter jul var han væk, og vi så ham aldrig mere. Hans afløser fortalte, at kommandanten var blevet udskiftet, fordi man frygtede, at han ville slå os ihjel. Han havde førhen slået mange mennesker ihjel.«

Det koster at drive et kidnapperhold

En anden af lederne var en mand, der styrede økonomien. Han kom på besøg cirka en gang om ugen. Poul og Jessica gav ham øgenavnet "Det Sorte Hul", fordi han havde en ejendommelig evne til ligesom at suge al energi fra sine omgivelser. Han var farlig på en anden måde end kommandanten, men ikke mere anderledes, end at han også et par gange slog Poul Hagen Thisted. Han virkede som en mand under pres. Måske fordi han begyndte at erkende, at de muligvis ikke fik nogen penge ud af det hele. Og måske også fordi det var dyrt at drive et kidnapperhold på lidt over 20 mand.

Poul Hagen Thisted fandt efterhånden ud af systemet. Der var til daglig en kommandant og et vagtmandskab på 15 mand, som skiftede hver femte dag. Hver vagt fik 20 dollars om dagen samt for et tilsvarende beløb kat. Desuden fik han telefontid til sin mobil, så han kunne ringe hjem til sine koner.

På lønningslisten var også tre chauffører, en tolk, der kom sporadisk, og økonomichefen. Endelig var der udgifter til forplejning. Hver formiddag mellem 9 og 11 kom der en mand med nye forsyninger af kat samt mad – dåser med tun – og vandflasker til lejren.

Det kunne snildt tænkes, at pengemøndene bag kidnapningen var begyndt at blive vrede over udsigten til ikke at få løsepenge. Økonomichefen blev presset på grund af de voksende omkostninger, og det betød igen, at Thisted fik hans dårlige humør at føle.

Familien skulle skaffe penge

Tre uger efter bortførelsen blev gidslerne udsat for en særligt hård og lang køretur. Efter mange timers kørsel så de pludselig en anden bil parkeret midt i ødemarken. Ved siden af bilen stod en fotograf med et lille videokamera.

Poul Hagen Thisted fik instruktion i, hvad han skulle sige:

»Vi har det godt og bliver behandlet udmærket. Det er vigtigt, at hverken amerikanske eller europæiske styrker angriber os. Desuden er det vigtigt, at vores familier samler penge ind til en løsesum, for vores organisation vil ikke forhandle.«

Thisted havde ikke svært ved at gennemskue, hvilket pres han ville komme til at lægge på sine kære, hvis han sagde det sidste. Derfor undlod han den sidste sætning. Kidnapperne opdagede det ikke.

Et par dage efter fik Poul Hagen Thisted besked på at ringe til sin hustru og på engelsk fortælle hende, at han havde det godt. Ved den lejlighed fik han indflettet, at de derhjemme skulle fortsætte med at arbejde og studere, så han kunne fokusere på sin dagligdag, uanset hvordan den måtte arte sig.

Tolken var hidkaldt til at overhøre samtalen. Men Poul Hagen Thisted afbrød forbindelsen efter få minutter, igen uden at have sagt noget om, at familierne skulle samle penge ind for at få Jessica og ham selv sat fri, sådan som tolken ellers havde krævet.

Øgenavne til kidnapperne

Dagene slæbte sig af sted for Jessica Buchanan og Poul Hagen Thisted. Det var svært at få rørt sig nok. Der var intet at læse i. Radio fik de ikke lov til at høre. De havde kun én ting at bruge tiden på: holde håbet og mødet oppe hos hinanden.

De havde mødt hinanden i Hargeisa, hovedstaden i Somaliland, hvor Thisted havde fået sit første job på Afrikas Horn. Takket være sin læreruddannelse var Jessica ferm til at udarbejde undervisningsmateriale for de lokale instruktører, der var ansat i Danish Demining Group.

I den ørkesløse ventetid under kidnapningen blev Jessica Buchanan og Poul Hagen Thisted gode til at støtte hinanden. Det gjaldt for dem om at finde ud af, hvornår vagterne var høje af kat eller plaget af tømmermænd, så de kunne vælge det rette tidspunkt til at lirke informationer ud af deres vagter.

De fandt på øgenavne til vagterne, så disse ikke kunne høre, når de to talte om dem. Det Sorte Hul havde en bodyguard; ham kaldte de *Turd* (lort), fordi han hele tiden gik og pruttede. Der var også en dreng på 11 år, som var svært bevæbnet, og som havde dræbt tre mennesker; han fik øgenavnet *Crack Baby* (narkobarnet), fordi han blev stærkt påvirket af kat. Og så var der *Rotten*, kaldet sådan, fordi han havde rådne tænder.

Undervisning af gidseltagerne

I de første fire uger blev de to gidsler vækket, kort efter de var faldet i søvn, og beordret ind i en jeep. Hver aften var arrangementet det samme: tre mand på forsædet og de to gidsler på bagsædet med en maskingeværbevæbnet vagt på hver side. Deres fødder hvilede på maskingeværer og granater, og sædernes lommer bugnede med sprængstoffer. Stierne, de kørte på, var ikke alle steder blevet ryddet for landminer, vidste Poul Hagen Thisted. Han forestillede sig, hvilket enormt brag der ville lyde, hvis de kørte på en mine, og den våbentunge bil eksploderede.

BLÅ BOG

Jessica Buchanan

32 år, uddannet lærer.
Gift med en svensker, der arbejder for en
hollandsk hjælpeorganisation.

Parret havde boet og arbejdet i Somaliland
i to år, da kidnappingen fandt sted.



Den 32-årige Jessica Buchanan var den direkte årsag til, at Poul Hagen Thisted blev befriet.



I december udbød der demonstrationer i Somalia blandt de lokale, der ville have befriet hjælpearbejderne "Poul & Jessica". Foto: Privat

de. Et af de få lyspunkter kom, da madforsyningerne på et tidspunkt blev en smule bedre, og de fik en gryde til at stille på bål, så de kunne lave te eller en stuvning af ged med kartofler eller ris – samt med chili og et par tomater, når det gik højt.

For at holde samtalen i gang fandt de to gidsler på at undervise hinanden. Før de blev sendt til Somalia, havde de gennemgået et sikkerhedskursus og fået gode råd til situationer som denne.

Thisted holdt foredrag om historie og politik, mens Jessica Buchanan talte om religion, amerikansk politik samt grundreglerne i sund ernæring.

På et tidspunkt begyndte de to læreruddannede gidsler at undervise deres vagter i engelsk. De skrev ordene i sandet, og kidnapperne sad med deres stormgeværer og gentog de engelske gloser. Da det viste sig, at vagternes koncentration var nedsat på grund af den kat, de evindeligt tyggede, udstedte lærerne forbud mod kat og rygning i undervisningstimerne. Kidnapperne accepterede.

Den pædagogiske indsats voksede, til alles fornøjelse. De tilfangetagne engelsklærere rev flapperne fra kasserne med vandflasker i stykker til små brikker. På en brik skrev de f.eks. »EAR«, på en anden tegnede de et øre. Herpå blev brikkerne anbragt i sandet, og nu gjaldt det for kidnapperne om at kombinere tegning med ord.

Men Det Sorte Hul opdagede spillet og forbød det.

»Han ville ikke have, at vi kom for tæt på hinanden, så vagterne begyndte at kunne lide os,« siger Poul Hagen Thisted.

I stedet gav gidslerne sig til at spille dam. De ridsede et bræt op i sandet, brugte gederlort som hvide brikker, mens afføringsklumper fra æsler gjorde det ud for sorte brikker.

Når de om aftenen var kommanderet »Sleep!«, lå gidslerne ved siden af hinanden og nævnte hver især fem gode ting, der var hævd i deres løb. Jessica Buchanan var overbevist om, at Gud ikke havde forladt dem, og bad aftenbøn.

Trussel om salg til terrorgruppe

»Jeg er guerillasoldat,« råbte nogle af vagterne, når de var høje.

Men de kunne aldrig svare på spørgsmålet: »Hvem kæmper du for?«

Poul Hagen Thisted havde ondt af de fleste af sine kidnappere. De var unge, uudannede mænd, som havde været så uheldige at blive født i et land under opløsning. Om aftenen ringede de til deres koner eller mødre, og en dag sendte en mor til en af vagterne mad til alle. Hun var stolt af sin søn. Han havde jo fast arbejde.

Af og til gav forbipasserende nomader kidnapperne gratis kamelmælk, fordi pirater – uanset om de opererede til søs eller på land – var genstand for deres beundring. Men gidseltagerens ledere var frastødede, syntes Poul Hagen Thisted. En dag, mens de var på vej til en ny lejr, fik Kommandanten øje på et egern.

Han beordrede chaufføren til at standse og skød en masse skud med sit maskingevær mod dyret. Derpå kørte de videre. Thisted havde det ikke godt med at være i hænderne på en så utilregnelig person.

Efter fire ugers forløb troppede Kommandanten og Det Sorte Hul en dag op og fortalte Thisted, at han skulle overgives til al-Shabaab. Det var ikke første gang, at de havde truet ham med det. De plejede at tilføje, at al-Shabaab ville tage sig kærligt af ham, »fordi I danskere har fornærmet profeten«.

»Selv børn i den muslimske verden glemmer ikke de tegninger i Jyllands-Posten,« tænkte Poul Hagen Thisted.

Hidtil var det blevet ved truslerne. Men denne gang var det måske alvor?

De prikkede Thisted i ryggen med deres geværer og tvang ham ud i ørkenen. Både Jessica og han selv blev bange. De havde hele tiden frygtet, at de ville blive skilt.

Han fik ordre til at sætte sig på en forhøjning. Han tænkte:

»Det kan ikke passe, at jeg skal sælges. Al-Shabaab køber ikke – de tager.«

Ganske rigtigt. Han skulle ikke sælges, kun bruges til at øge presset. Kommandanten gav Jessica en telefon og bad hende ringe til Dansk Flygtningehjælps kontor i Kenya. Dem skulle hun fortælle, at Thisted var blevet ført bort, og at hun var ladet alene tilbage.

Poul Hagen Thisted sad i solen dagen lang uden vand eller mad, mens vagterne satte

sig i skyggen. Natten kom, og det var hundedoldt. Næste morgen fik han en flaske vand af Kommandanten og blev ført tilbage. Men de andre var brudt op fra lejren og havde taget Jessica med.

Da Poul Hagen Thisted senere genså hende, fortalte hun, at hun havde hørt skud, efter at han var blevet ført bort, og vagterne havde sagt, at han var blevet skudt. Men hun havde gudskelov ikke stølet på dem.

Hemmelige breve – og jul

Herefter blev gidslerne holdt adskilt i 15 dage. De måtte ikke se hinanden. Kun om natten, når de skulle flyttes til et nyt gemmested, måtte de sidde ved siden af hinanden, men ikke tale sammen.

De begyndte at blive pennevenner. De havde fået nogle servietter til wc-papir, og dem skrev de i hemmelighed på. Små breve med styrkende bibelcitater og opmuntringer som »jeg beundrer dig for, hvor stærk du er«. Denne korrespondance lod sig gøre, fordi Jessica Buchanan havde fået lov til at beholde et par kuglepennene, og i skjul under sin hijab smuglede hun den ene over til Poul Hagen Thisted.

Når de stoppede for at forrette deres nødtørft bag et træ, sad de og læste hinandens breve og rev dem derpå i stykker, for at det ikke skulle blive opdaget, at de forbrød sig mod ordren om ikke at kommunikere.

»Jeg følte mig ofte alene, men aldrig forladt,« siger Poul Hagen Thisted.

»Jeg var sikker på, at alle i organisationen gjorde deres yderste. I de uger, hvor jeg ikke måtte tale med Jessica, fordrev jeg tiden med at huske digte og gamle Dylan-tekster. At spille kryds-og-bolle med sig selv er ikke sjovt, fandt jeg hurtigt ud af. Så lavede jeg matematikopgaver – eller opstillede oversigter over klanstrukturer i Somalia.«

»Da vi efter to uger fik lov til igen at se hinanden og tale sammen, kunne vi lige i starten ikke finde ord at sige. Men det gik hurtigt over.«

Herefter kom der en god periode. Vi blev kun flyttet hver tredje eller fjerde nat, og vi fik lov til at lave mad over bål. Juleaften fejrede vi i hemmelighed af frygt for, at vagterne ville benytte den festlige anledning til at foretage sig noget lurvet over for os. Vi lavede

de en gryde med løg, kartofler, grøn peber og ønskede hinanden glædelig jul.«

Det var på høje tid, at ernæringen blev bedre. Poul Hagen Thisted havde tabt sig en del, Jessica Buchanan endnu mere – ni kilo, viste det sig siden.

Befrielsen er et mysterium

Efter en måned som gidsler blev de atter skilt. Det Sorte Hul ankom og befalede, at de to fanger skulle sidde i hver sin ende af lejren og kun måtte ses til madlavning. Til Poul Hagen Thistedes protester svarede han: »Vi vil give dig til al-Shabaab, og de vil gøre sådan ved dig,« hvorpå han førte en finger over halsen.

Ti dage efter skete befrielsen. Den aktion fra himlen, som Thisted kun havde turdet drømme om. Jessica Buchanan sov i den ene del af lejren, Thisted i den anden. Begge var bevogtet af deres kidnappere.

Hvordan den amerikanske elitestyrke The Navy Seals fandt ud af vagternes præcise placering, er fortsat en gåde for Thisted.

»Ja, det er et mysterium. Men én ting er sikker: jeg er amerikanerne dybt taknemlig for det, de har gjort for mig.«

For tre dage siden, torsdag morgen, var Poul Hagen Thisted tilbage på arbejde i Afrika. Denne gang i Uganda, igen for Dansk Flygtningehjælp.

»Jeg vil ikke byde min familie at tage til Somalia. Jeg ville højst sandsynligt også blive alt for forsigtig, hvis jeg igen skulle arbejde der.«

Kidnapningen var en voldsom og brutal oplevelse, men den har ikke gjort ham bitter på somalierne som folk. Han ser gidseltagerne som almindelige kriminelle – sølle mennesker, der bliver udnyttet af bagmænd. Ingen ville vel heller pege på organiserede kriminelle her i landet og sige:

»Se, sådan er danskerne!«

Poul Hagen Thisted konkluderer:

»Hver gang mine kidnappere forsøgte at tvinge mig, besluttede jeg, at de ikke skulle få mig til at ændre mening om de ting, jeg holder kært: respekten for andre mennesker, andre kulturer og andre religioner. De skulle på ingen måde få lov til at anfægte mine værdier. At jeg var gidsel – den tanke bundfældede sig aldrig for alvor i mig.«